

og naar det derfor blev betydet mig, at det i og for sig var underligt, at man var utilbøielig til at slutte sig til de nu fremkomne Endringsforslag, maa jeg bemærke, at foruden at Forslaget under Nr. 7 har Medhold i den tidligere Behandling af Sagen, finder jeg det for mit Vedkommende ganske afgjort, at Anvendelsen af Bånd- og Brødsstraffen stiller hele dette Spørgsmaal i en meget betydelig forandret Skikkelse, thi det er en Straf, som er i høieste Grad saarende for den offentlige Sjælelse. Det maa jo erindres, at Vedkommende mister den offentlige Agtelse i det Dieblis, han bliver idømt en saadan Straf, og derfor kan der vistnok være god Anledning til, selv om man isvrigt kunde gaae ind paa de foreslaaede Bestemmelser, at erklære sig uenig i, at Bånd- og Brødsstraffen optages med i Paragrafen; den er ganske vist langt mere nedværdigende i den offentlige Mening end en Mult af 20 Rd. og de andre i Paragrafen omhandlede Straffe.

Klein: Jeg maa tilstaae, at jeg ikke rigtig har forstaaet den ærede sidste Taler, og jeg nærer en Misanke om, at han heller ikke rigtig har forstaaet mig. Dersom det var Tilfældet, vilde han uden al Tvivl ikke have fremført den stærke og kraftige Udtalelse om, at jeg havde fremført en meget lidet overlagt Udtalelse osv. Det er mig aldeles ufatteligt, hvortil det egentlig er han sigtede. Hvad han isvrigt anførte om Forsølgningen af Stadeserstatningsfordringer under private Sager i de Tilfælde, hvor Lovgivningen ogsaa hjemler offentlig Politiretsforsølgning, skal jeg ikke gaae ind paa; det er min Mening, at den ærede Rigsdagsmand har fuldstændig Uret i den Betragtning af Lovgivningen i saa Henseende, som han vilde gjøre gjældende. — Jeg begjærede Ordet for at gjøre et Par ganske korte Bemærkninger til, hvad der blev yttret af Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen). Det er ikke sjældent, men derimod hyppigt, at Politidirektøren i Kjøbenhavn ved sin Resolution har dikteret Straf af Bånd og Brød for Lovovertrædelser. Jeg har heller ikke undret mig over, at der var en Frygt tilstede for at lægge Afgjørelsen af Straffesager, hvor der kunde blive Spørgsmaal om Bånd- og Brød-

straf, i en enkelt Mand's Haand; hvad jeg derimod har undret mig over, det er, at denne Frygt fremtraadte og vedblev at fremtræde saa stærkt paa samme Tid, som den offentlige Stemning gaar i Retning af Nævninstitutionen med dens Enkeltdommere osv. Jeg har isvrigt ikke selv afgivet et Beviis for, at der var en saadan almindelig Uro og Frygt tilstede, derved, at jeg meente, at Massen af Appellsager vilde blive for stor, og at det derfor var nødvendigt at sætte Maximum for Enkeltdommerens Straffemyndighed op; dette troer jeg maa heroe paa en Misforstaaelse af den ærede Rigsdagsmand. — Der er jo nemlig, efter Forslaget under Nr. 7, ikke Tale om nogen Appel, hvorpaa den Paagjældende kunde have nogenformelt Indflydelse; Forholdet skal efter dette Forslag stilles saaledes, at naar Sagen efter Enkeltdommerens Formening maatte medføre en højere Straf end den, der var givet ham Myndighed til at idømme, saa skulde den, uden at den Tiltalte bliver spurgt, om han ønsker det eller ikke, gaae til Paakjendelse af den almindelige Kriminal- og Politiret. Jeg seer altsaa slet ikke, hvorledes Forhøielsen af det Maximum af Straf, som Enkeltdommeren skulde kunne idømme, kan staae i mindste Sammenhæng med eller vidne om den Frygt, der skal være tilstede hos de forskjellige Tiltalte, der maatte komme til at staae for denne Ret, for at lade den dømme uden Appel.

S. Sage: Jeg skal anbefale det Forslag, der er stillet under Nr. 7. Jeg forstaaer ikke ret, hvorledes man, idet man bekæmper dette Forslag, uophørlig kan vende tilbage til en Opfattelse af Retspleien, som den er under den hemmelige og skriftlige Retspleie; men det er virkelig det, den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) gjør sig skyldig i. Har han selv Tro paa, at den offentlige og mundtlige Retspleie vil give væsentlig Garanti, saa maa han ogsaa trostigt kunne overlade Enkeltdommeren en større Myndighed end den, han nu har; men dersom den ærede Rigsdagsmand ikke har den Tillid til den offentlige og mundtlige Retspleie, hvorfor vil han da være med at indføre den her i en Obergangsperiode? Det ærede Medlem har